

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gajdácsik Adrián ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Lak Edit ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében - mely perbe a dr. Karczub Péter ügyvéd által képviselt beavatkozó az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Pest Megyei Bíróság 26.G.25.851/2005/64. számú ítéletével kiegészített, 2009. december 2. napján kelt 26.G.25.851/2005/58. számú ítélete ellen a felperes részéről 62. és 66. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy a felperest az alperesi beavatkozó felé terhelő első fokú perköltséget 300.000 (háromszázezer) forintba szállítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a Fővárosi Ítéltábla a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek és az alperesi beavatkozónak 50.000 - 50.000 (ötvenezer-ötvenezer) forint jogorvoslati perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes szállítmányozója, az a 2004. október 10-én kiállított CMR fuvarlevél szerint bruttó 19.260 kg héjas dió ... - ... viszonylatában történő közúti fuvarozásával bízta meg az alperest.

A felperes által kiállított áruszámla szerinti 8.605.116 forint értékű rakomány fuvarozását az alperes a forgalmi rendszámú járműszerelvénnel kezdte meg, a

fuvarozás során gépjárművezető 2004. október 13-án feljelentést tett az ...országi csendőrpáncsnokság előtt, előadva, hogy az ...-as autópálya 16.350 km-nél található elnevezésű pihenőhelyen a sérelmére rablás céljából emberrablást követtek el ismeretlen tettesek, melynek során a rakomány egésze elveszett.

A fentiekről az alperes 2004. október 13-án az-t értesítette, mely - a felperes áruértékre tett nyilatkozata alapján - 2004. október 19-én és 2004. október 21-én kelt leveleiben a felperes kárigényét bejelentette.

A felperes 2005 áprilisában jogi képviselője útján közvetlenül lépett fel az alperessel szemben kárigénye érvényesítése érdekében; az alperes - mentesülésére hivatkozással - a kár megtérítésétől elzárkózott.

A felperes 2005. november 3-án beérkezett keresetében az 1971. évi 3. sz. tvr. 17. cikk 1. pontja, valamint 27. és 29. cikke alapján kérte az alperest kötelezni 8.605.116 forint kártérítés, valamint annak 2004. november 1. napjától a kifizetésig járó évi 5 %-os késedelmi kamata megfizetésére, hivatkozva arra, hogy a fuvarozó a rakományt átvette, a lerakóhelyen nem szolgáltatotta ki, annak elveszéséért felelősséggel tartozik, az ennek okán bekövetkezett felperesi kárt megtéríteni köteles.

Az alperes érdemi ellenkérelmében jogalap hiányában a kereset elutasítását kérte, az érvényesített kárösszeget elismerte. Arra hivatkozott, hogy 2004. október 13-án a fuvarozást végző járműszerelvényt a rakománnyal és a gépjárművezetővel együtt ismeretlen tettesek ...ban az ...-as autópálya 16.350 kilométerszelvényénél található autóspihenőnél elrabolták, ennek során az árut eltulajdonították. Tekintve, hogy az áru elveszését olyan körülmény okozta, amelyet nem kerülhetett el és amelynek következményeit nem állott módjában elhárítani, a kárfelelősség alól a CMR 17. cikkének 2. pontja szerint mentesül.

Az alperesi pernyertesség érdekében a perbe beavatkozott a biztosítója,, mely az alperes által előterjesztett érdemi ellenkérelmében foglaltak szerint kérte a kereset elutasítását.

A felperes vitatta az alperes mentesülését; álláspontja szerint nem bizonyított, hogy a sofőrre fizikai erőszakot, fenyegetést alkalmazva támadtak, a gépjárművezető ... nyomozóhatóság, illetve bíróság előtt tett tanúvallomása több ellentmondást tartalmaz. Emellett a megadott elkövetési helyhez képest a fuvarlevélen szereplő szállítási cím az ellenkező irányban van, tekintve, hogy a szállítmány a kiszolgáltatási helytől távolodott, bűncselekmény bizonyított elkövetése esetén sem mentesülne az alperes, mert az útirány helyes megválasztásával a rablást elkerülhette volna. Az alperes nem bizonyította, hogy az eset következményeit nem állt módjában elhárítani; a beavatkozó felé történő igénybejelentésen túl mást nem tett, sem az ..., sem a magyar hatósággal nyomozást jelentősen elősegítő körülményt nem közölt, így azt, hogy a jármű GPS-rendszerrel volt felszerelve, és a készülék kábeleinek elszaggatása ellenére a rendszer részét képező GSM kártya

által adott ún. cellajelek segítségével a jármű helyzete közelítő pontossággal még meghatározható lett volna, arra is figyelemmel, hogy a gépjárművezető tanúvallomása szerint a negyedik elrabló rongálta meg a nyomkövető rendszert, aki az elkövetést követő 10-15 perc elteltével szállt fel a járműre. A gépjárművezető tanúvallomása szerint az autópálya használati díjat a tettesek az ő kártyájával fizették ki, a kártya használata alapján is meghatározható lett volna az a hely, ahol a jármű letért az autópályáról. Ezen lényeges körülményeket a gépjárművezető feljelentése nem tartalmazza, és a per adatai szerint ezeket az alperes utóbb sem hozta a nyomozóhatóság tudomására.

Az elsőfokú bíróság 26.G.25.851/2005/64. számú ítéletével kiegészített, 2009. december 2. napján kelt 26.G.25.851/2005/58. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 445.907 forint, az alperesi beavatkozónak 430.000 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra fizessen meg 18.528 forint állam által előlegezett költséget.

...., tanúk vallomása, valamint az ... nyomozóhatóság jogsegély útján megküldött iratai alapján az elsőfokú bíróság arra vont következtetést, az alperes a CMR 18. cikk 1. pontja szerint bizonyította a CMR 17. cikk 2. pontja szerinti mentesülését; megállapította, hogy elháríthatatlan külső ok, váratlan, rendkívüli esemény idézte elő a káreseményt, az alperes alkalmazottja a gépjárművet nem hagyta magára, végig abban tartózkodott, az elkövetés időpontjában az elkövetők rátörtek, és őt a szállítmánnyal együtt elrabolták. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem merült fel olyan adat, körülmény, amely alapján az alperesi alkalmazott szándékossága megállapítható lenne, ezért a mentesülésre figyelemmel a CMR 17. cikk 1. pontjára alapított felperesi keresetet elutasította.

A kiegészített ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását, keresetének történő helytadást, perköltség fizetésre kötelezése mellőzését kérte. Álláspontja szerint tanúvallomásának értékelése körében tévesen figyelmen kívül maradt azon előadása, hogy az úthasználati díjat az elkövetők az ún. „VIA” kártyájával fizették ki, majd ezt követően, kb. 10-15 perc múlva szállt fel a járműbe a negyedik személy, aki a nyomkövető rendszert megrongálta. egybehangzó tanúvallomása szerint a nyomkövető rendszer (GPS) - amennyiben mozgásban van a jármű és legalább 400 métert megtesz - kétpercenként ad jelet. A GPS kábelek eltépését követően a GSM cellajelekből is meghatározható a gépjármű hozzávetőleges helyzete, ennek alapján az autót meg is találták, és erről az alperest tájékoztatták, ugyanakkor a rendszer üzemeltetőjét adatszolgáltatás céljából az esetet követően senki sem kereste meg. A fenti tanúvallomásokból következően a feltételezett rablást követően kb. 30 percig a GPS nyomkövető rendszernek jelet kellett volna adnia a gépjármű helyzetéről, arra is figyelemmel, hogy az antenna szakadáson és a kábelek eltépésén kívül a GPS-nek egyéb problémája, meghibásodása nem volt, így arra lehet következtetni, hogy az autóban lévő rendszer eleve kikapcsolt állapotban volt, ezért nem rögzített jelet a parkolóból történő eltávozást követően a kábelek elszaggatásáig.

A felperes változatlanul fenntartotta azon álláspontját, hogy az alperes a mentesülésére vezető körülményeket nem bizonyította, a káreseményt módjában

állt volna elkerülni, így amennyiben őrzött parkolóban áll meg, annak nincs jelentősége, hogy erre vonatkozó utasítást a megrendelőtől kapott-e vagy sem. Emellett a jármű nem a kiszolgáltatási hely felé haladt, hanem attól távolodott, a helyes útvonal meghatározása és megválasztása minimálisan elvárható szakmai követelmény, ennek mulasztása a CMR 29. cikk 1., 2. pontja szerint olyan fokú gondatlanság, amely a mentesülésre történő hivatkozást kizárja.

Az alperes azt sem bizonyította, hogy a káresemény következményeit nem állt módjában elhárítani; a beavatkozó felé történő kárigény-bejelentésen túl nem intézkedett, nem tett feljelentést sem az ..., sem a magyar nyomozóhatóságnál, a nyomozóhatóságot nem tájékoztatta arról, hogy a gépjárműbe nyomkövető rendszert szereltek, és arról sem, hogy a GSM cellainformációk alapján a gépjármű helyzetét az eseményt követő rövid idő elteltével meg tudták határozni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, annak helyes ténybeli és jogi indokai alapján. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan fogadta el az alperes mentesülésre alapított védekezését, a rablás az alperes számára nem volt elhárítható körülmény, és annak következményeit sem állt módjában elhárítani, emellett nem merült fel olyan tény, körülmény, amely az alperesi alkalmazott szándékosságának a megállapítására alapot adna. Az ... hatóság által rendelkezésre bocsátott iratok egyértelműen igazolják, hogy 2004. október 13-án a gépjárművezető feljelentést tett rablás céljából elkövetett emberrablás miatt, az, hogy az elkövetők kilétét nem sikerült felderíteni, nem eshet az alperes terhére. Alaptalan a fellebbezési okfejtés az útvonal téves megválasztására vonatkozóan is; a gépjárművezető tanúvallomásaiban előadta, hogy a célállomásnál nem tudta kivenni a pihenőjét, ezért a lerakótól kb. 20 km-re fekvő kamionparkolóban állt meg, így a szakma szabályait betartva járt el, amikor a pihenőjét az erre kijelölt helyen vette ki. Alaptalan a felperes azon hivatkozása is, hogy amennyiben a gépjárművezető nem a káresemény helyszínén, hanem máshol áll meg, a kár nem következik be, ez ugyanis olyan távoli, irreleváns és közvetlennek nem minősülő összefüggés, amely nem vonható a bírói mérlegelés körébe. Semmiképp nem minősül súlyosan gondatlan magatartásnak az alperesi gépjárművezető útvonalválasztása, annak megállapítására a gondosságnak olyan feltűnő elhanyagolása adhat alapot, amely már közel áll a szándékossághoz, súrolja az eredmény kívánásának határát.

Az alperesi beavatkozó az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint őrzött parkoló igénybevételét a rakomány jellege nem tette szükségessé, arra az alperest a megrendelő sem utasította, a következmények elháríthatósága körébeli fellebbezési okfejtés pedig feltételezésen alapul.

A felperes fellebbezése érdemben nem, részben, a perköltség tekintetében megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és döntően helytálló az abból levont jogi következtetése is.

A per nem vitás adatai szerint a felperes és az között a Ptk. 514. § (1) bekezdése szerinti szállítmányozási, utóbbi és az alperes között a Ptk. 488. § (1) bekezdése szerinti fuvarozási jogviszony jött létre, melyre az elsőfokú bíróság a Ptk. 506. § (1) bekezdésén keresztül helyesen rendelte alkalmazni az 1971. évi 3. számú tvr.-rel kihirdetett Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről szóló Egyezményt (CMR).

A felperes a keresetében az áru fuvarozás alatti elveszése okán a CMR 17. cikk 1. pontjára alapítottan támasztott kárigényt az alperessel szemben fellépve, jogviszonyuk hiánya ezt nem zárja ki, erre a Ptk. 517. § (2) bekezdése lehetőséget ad, az igényérvényesítés tekintetében ugyanis közvetlen belépési jogot enged a szállítmányozó megbízója részére.

Az alperes érdemi ellenkérelmében nem vitatta az áru fuvarozás alatti elveszését, a kárfelelősség alóli mentesülését a CMR 17. cikk 2. pontjában foglaltakra alapítva állította, e körben előadva, hogy az áru bűncselekmény elkövetése folytán veszett el, melyet az alperes nem kerülhetett el, és amelynek következményeit nem állott módjában elhárítani.

A fellebbezésben változatlanul fenntartott felperesi jogi álláspont szerint egyfelől a mentesülésre hivatkozás az alperes súlyos gondatlansága okán kizárt a CMR 29. cikke alapján, másfelől az alperes nem bizonyította a mentesülésére vezető, a CMR 17. cikk 2. pontja szerinti feltételek teljesülését.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher helytálló telepítésével, a szükséges bizonyítás lefolytatásával és a bizonyítékok okszerű mérlegelésével vont következtetést a CMR 17. cikkének 1. pontjára alapított felperesi kárigény alaptalanságára, a kárigény vizsgálata körében helytállóan mellőzve a CMR 29. cikkében foglaltak alkalmazását, helyesen megállapítva az alperes kárfelelősség alóli mentesülését a CMR 17. cikk 2. pontja alapján.

A CMR 29. cikk 1. pontja szerint a fuvarozó nem hivatkozhat e fejezetnek azokra a rendelkezéseire, amelyek felelősségét kizárják vagy korlátozzák, illetve amelyek a bizonyítási terhet elhárítják, ha a kárt az ő szándékossága vagy őt terhelő olyan súlyos gondatlanság okozta, amely az ügyben eljáró bíróság által alkalmazott jog szerint a szándékossággal egyenértékűnek minősül.

A CMR 29. cikk 2. pontja szerint ugyanezeket a rendelkezéseket kell alkalmazni, ha a szándékosságot, vagy súlyos gondatlanságot a fuvarozó alkalmazottja, vagy bármely más olyan személy követte el, akinek szolgálatát a fuvarozás teljesítése céljából igénybe veszi, ha ezek az alkalmazottak vagy egyéb személyek feladatkörükön belül jártak el. Ebben az esetben azonban ezek az alkalmazottak vagy egyéb személyek sem hivatkozhatnak - személyes felelősségük tekintetében - e fejezetnek az 1. pontban hivatkozott rendelkezéseire.

A norma szövege tehát két, azonos eredményre vezető felelősségi alakzatot nevesít; szándékosságot és szándékossággal egyenértékű súlyos gondatlanságot.

Annak elbírálására, hogy az adott magatartás ezen tényállási elemeknek megfelelő-e, az ügyben eljáró bíróság által alkalmazott jog irányadó.

A magyar polgári jogi felelősség egyik alaptétele, hogy a kártérítési szankció a felróhatóság fokától függetlenül az okozott kárhoz igazodik, a teljes kártérítés elve az irányadó. Ez alól kivételt jelent a fuvarozó kártérítési felelőssége mértékének a korlátozása, mely nem érvényesül, amennyiben a kárt szándékosan okozta; a Ptk. 503. § (3) bekezdése szerint ugyanis, ha a kárt a fuvarozó szándékosan okozta, az ebből eredő minden kárért felelős. Ezen felelősségkorlátozást feloldó rendelkezést a CMR a súlyos gondatlanság - közelebbről meg nem határozott - fogalmával bővítette ki, mely a polgári jogban nem ismeretlen kategória, figyelemmel a Ptk. 314. § (1) bekezdésében és 342. § (1) bekezdésében foglaltakra; előző a kontraktuális, utóbbi a deliktuális felelősség körében - összhangban a CMR szabályrendszerével - tiltja a szándékos, illetve súlyosan gondatlan magatartásért fennálló felelősség korlátozását vagy kizárását.

A fuvarozók kárfelelősségének elbírálása körében kialakult bírói gyakorlat a szándékossághoz közel álló akarathibát, nem elfogadható, az elvárhatóságot súlyosan sértő hanyagságot, vétkes közömbösséget minősít súlyosan gondatlan magatartásként.

A felperes súlyosan gondatlan magatartásként jelölte meg az útvonal helytelen megválasztását, azt, hogy a gépjárművezető a célállomástól 20 km-re, azzal ellentétes irányban fekvő parkolóban vette ki a pihenőidejét.

A Ptk. 493. § (1) bekezdése szerint a fuvarozónak a küldemény továbbításában a gazdaságosság és a küldemény biztonságának figyelembevételével kell eljárnia, ezen körbe eső kötelezettség a megfelelő útvonalválasztás.

Önmagában abból, hogy a gépjárművezető a célállomástól ellentétes irányban fekvő pihenőhelyen tartózkodott, nem következik az útvonal helytelen megválasztása; a tanúvallomásában előadta, a lerakón nem volt alkalmas pihenőhely - ezt a tényállítást a felperes nem döntötte meg -, s mivel nem vitásan a pihenőidő betartása kötelező, a gépjárművezető nem járt el gondatlanul, amikor a célállomás közelében, de attól ellentétes irányban fekvő parkolót választott, így alaptalan a CMR 29. cikkében foglaltak alkalmazhatóságára vonatkozó fellebbezési okfejtés.

A fentiekből következő kizártság hiányában helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor vizsgálta az alperes mentesülésre alapított védekezését, a CMR 18. cikkének 1. pontja szerint alperesre eső bizonyítási teher mellett.

A CMR 17. cikk 2. pontjának utolsó fordulata a kárfelelősség alóli mentesüléshez nem objektív elháríthatatlanságot ír elő, hanem azt, hogy az adott fuvarfeladat teljesítése során fellépő körülmény az adott helyen és időben ne legyen elkerülhető, illetve elhárítható. A bűncselekmény elkövetése önmagában nem eredményezi az elveszés feltétlen elkerülhetetlenségét, illetve elháríthatatlanságát, így az elsőfokú bíróságnak az ár elveszés okaként megnevezett bűncselekmény elkövetésének

körülményeit kellett tisztáznia, azt, hogy az áru elveszése az adott körülmények között mennyiben volt elkerülhetetlen.

Ennek vizsgálata körében az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, okszerűen mérlegelte a gépjárművezető feljelentésében és perbeli tanúvallomásában előadottakat; az, hogy az utóbbi az előbbihez képest részletesebben tartalmazza a káresemény leírását, egyik bizonyíték valóságtartalmát sem rontja le, a per nem vitás adatai szerint a gépjárművezető az ... rendőrhatalóság előtti eljárásban tolmácsolásra szorult, melyet telefonon oldottak meg, és nincs konkrét peradat arra, hogy ténylegesen mennyiben állt módjában ellenőrizni és ennek alapján korrigáltatni a nem általa, és számára ismeretlen idegen nyelven írásba foglalt feljelentést.

Mindezekre figyelemmel helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy az áru elveszését olyan körülmény okozta, amelyet a fuvarozó nem kerülhetett el; 2004. október 13-án, a hajnali órákban a gépjárműbe, annak ablaka megrongálásával váratlanul három személy hatolt be, az ott egyedül tartózkodó gépjárművezetővel szemben fizikai erőszakot alkalmaztak, lefogták és mivel egy takaróval is letakarták, nem csak a cselekvésben, hanem abban is akadályozták, hogy a tetteseket és az elkövetés körülményeit kellően megfigyelje, emellett utóbb egy negyedik személy is csatlakozott a tettesekhez, aki a helymeghatározó rendszert megrongálta.

Az elkövetés helyszínéből sem következett, hogy a rablással a gépjárművezetőnek előre feltétlenül számolnia kellett volna; forgalmas, benzinkúttal ellátott, kamerázott kamionparkolóban állította le a járművet, őrzött parkoló igénybevételét a rakomány jellege nem indokolta, emellett nem merült fel peradat arra, hogy őrzött parkoló egyáltalán a közelben lett volna, illetve, hogy az adott útszakasz kirívóan rossz közbiztonságúnak számított volna.

Nem osztja a Fővárosi Ítéltábla a felperes azon fellebbezési okfejtését sem, hogy az alperes a káresemény következményének elhárításában kellően nem vett részt; a beavatkozó felé történő igénybejelentésen túl okirattal igazolt a feljelentés megtörténte, a gépjárművezető ennek érdekében haladéktalanul intézkedett, és az áru elveszését is bejelentette, melyet az alperes a szállítványozóval ugyancsak haladéktalanul közölt.

Az, hogy a helyzetmeghatározó rendszert a gépjárművezető előzetesen kikapcsolta, nem bizonyított, a tanúvallomása szerint a jármű ezen felszereltségéről a rendőrséget a feljelentéskor tájékoztatta, annak oka, hogy az abban nem szerepel, kétségmentesen nem tisztázott -, nem kizárt fordítási probléma, illetőleg az, hogy annak a rendőrség nem tulajdonított jelentőséget - így ezen körülmény az alperes terhére nem eshet. Az, hogy az úthasználati díj gépjárművezető kártyájával történő fizetése, és a helyzetmeghatározó rendszer adatai ismeretében a nyomozás feltétlenül eredményre vezetett volna, a felperes részéről alá nem támasztott feltételezés, emellett az ... rendőrhatalóság által megküldött iratokból kitűnően a nyomok rögzítését alapvetően az esős időjárás is akadályozta.

Mindezekre figyelemmel helytállóan vont következtetést az elsőfokú bíróság arra, hogy az alperes a CMR 17. cikk 2. pontja alapján a kárfelelősség alól magát sikeresen kimentette, így nem tévedett, amikor a CMR 17. cikk 1. pontjára alapított kereseti kérelem elutasításáról döntött.

A felperes fellebbezése a per fő tárgya tekintetében nem helytálló, azonban az alperesi beavatkozó javára megítélt, első fokú perköltség fizetésére kötelező ítéleti rendelkezés tekintetében részben, az alábbiak szerint megalapozott.

A jogi képviselővel eljáró alperesi beavatkozó a beavatkozásra és az ítélet kiegészítésére vonatkozó kérelmen túl, egyéb beadványt írásban nem szerkesztett, az eljárás során megtartott tizenhárom tárgyalásból nyolc tárgyaláson volt jelen. Tekintve, hogy az ügyvédi munkadíjnak a kifejtett tevékenységhez kell igazodnia, a Fővárosi Ítéltábla mindezeket mérlegelve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerinti, a pertárgyérték 5 %-át kitevő 430.000 forint munkadíj helyett bruttó 300.000 forintban állapította meg az alperesi beavatkozó javára indokoltan felszámítható perköltséget.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a per fő tárgya tekintetében helyben hagyta, és a fent kifejtettek szerint a perköltség vonatkozásában részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése döntően nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a jogorvoslati eljárás során írásbeli fellebbezési ellenkérelmet egyaránt előterjesztő alperes és alperesi beavatkozó javára jogorvoslati perköltség megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapulvételével, mérlegeléssel megállapított, fejenként bruttó 50.000 forint jogi képviselési munkadíjból áll.

A Fővárosi Ítéltábla a határozatát a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Budapest, 2010. július 6.

. Gál Judit s. k.,

a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k.,
előadó bíró

Dr. Rédei Anna s. k.,
bíró